

האיש שירה ברונלד רגן

השבוע
עובר
ושב
באת
שלמה
ברוקל

אשתו, משום שלא הצליח להרוג את האב. הוא הופך להיות לאב בעצמו. הוא מתאהב בבת, שנראית, כמו האשה-האם: בלונדית, צעירה ויפה. הוא יורה באיש הצעיר והרע המתעלל בבתו הצעירה והיפה. הוא מגן על כבוד המיטפתה ועל אהבתו לבתו.

כשראה ג'ון הינקליי את הטרגדיה היוונית הזאת, הוא מבולבל. האמת היא שהיה עליו לירות בנשיא רק אילו הת-אהב בסיביל שפרד, ולא בג'ודי פוסטר. ההיגיון הפשוט אומר שכדי לזכות באה-בתה של ג'ודי פוסטר היה על ג'ון הינקליי לירות ברוברט דה-נירו. אבל כאן עושה ג'ון הינקליי את החריגה המסוכנת מעולם הבדים אל עולם ה-מציאות.

במציאות, אפילו הוא יודע זאת, רר-ברט דה-נירו הוא רק שחקן שלכל היותר זוכה באוסקר. במציאות האמרי-קאית יש שחקן אחר, שלא זכה באוס-קר, והוא הנשיא. במציאות מבקש ג'ון הינקליי להוכיח לג'ודי פוסטר שהוא יותר מוצלח מברוברט דה-נירו. הוא יליח במקום שאביה, דה-נירו, נכשל. הוא יהרוג את האב, את מי שמייצג את הסמכות והכוח במיטפתה האמריקאית הגדולה. ואחרי שיהרוג את האב תהיה הדרך אל ג'ודי פוסטר פנויה. בעוד כמה שנים, אין ספק, תראה ג'ודי פוסטר בדיוק כמו שנראתה סיביל שפרד בסרט „נהג מונית“. היא תהיה גם אם.

תגלם בסרט את ג'ודי פוסטר הצעירה, הלומדת באוניברסיטה ואינה משיבה על מיכתביו של הינקליי, תהיה דומה מאוד לג'ודי פוסטר, איך שהיא נראית היום. גם השחקן שיגלם את רונלד רגן ידמה לנשיא. הסרט יהיה משכנע מאוד. ריא-ליסטי. היועץ ג'ון הינקליי ישי-ם-לב לכל פרט. הוא לא ירצה שיהיו טעויות בהנצחת המאורע שהכניס אותו להיס-טוריה.

מובן שיראו בסרט את המאורע הג-דול עצמו. יראו אותו משלוש זוויות, ובשלוש מהירויות. הטכניקה תהיה משוכללת מאוד בעוד עשרים שנה. המצ-למה תוכל לקלוט את הקליע במעופו. אפשר יהיה לראות את הקליע הזה חורג אל מחוץ ללהבה הבוקעת מקנה האקדח, ועושה בסלואו-מושן את הדרך אל חזהו של הנשיא. אפשר יהיה לר-אות אותו כשהוא קורע את המקטורן ונבלע בבשרו של רגן, עד-כדי-כך יהיה הסרט ריאליסטי.

הסרט יהיה להיט גדול. אלפי אני-שים צעירים יזדהו עם דמותו של האיש הצעיר היורה באיש המבוגר. אלפי אני-שים צעירים יתאהבו בשחקנית שתגלם את ג'ודי פוסטר וישלחו לה מיכתבי-

ג'ון הינקליי, האיש שירה בנשיא, הג-ים חלום אמריקאי גדול. אילו ניצב רונלד רגן שלושה סנטימטרים שמאלה מהמקום שבו נמצא, היה גם הוא מג-ים חלום אמריקאי גדול. אך לרוע מזלו נמצא רגן במקום שבו נמצא, וכך יצא שג'ון הינקליי הוא רק האיש ש-ירה בנשיא, ולא האיש שהרג נשיא. אילו היה רגן נהג, היה מביטיה את מקומו בהיסטוריה, כמו אברהם לינ-קולן וכמו ג'ון קנדי, וכמו ליברטי וא-לאנס. השחקן השקספירי בות', שירה בלינקולן, והמאניאק אוסוואלד, שירה בקנדי, והשחקן ג'ון ויין, שירה בוא-לאנס, יישכחו הרבה לפני שיישכחו האני-שים שבהם ירו, משום שבות' ואוס-ט וואלד וויין לא החטיאו. הקורבנות שלהם ניצבו במקום הנכון מבחינת ה-כדור שעשה את הדרך. לעומת זאת, ייתכן מאוד שרגן יישכח הרבה לפני ג'ון הינקליי. יתכן אפילו שרגן ייזכר רק בזכות הינקליי.

בעוד עשרים שנה כבר לא יהיה רגן. הינקליי ייצא מבית-הכלא, איש צעיר למדי. סוכנים של הוצאה-לאור וחברת-סרטים יחתימו אותו על חוזה של מיל-יוני דולרים. הינקליי יהיה היועץ ב-

צחוק גדול

אני החלטתי להחזיק מעצמי כמומחה לענייני הנשיא האמריקאי רגן. זאת במיוחד אחרי ההצלחה המרעישת שהי-תה לי, כשאמרתי לכל הניצים אצלנו לא לשמוח יותר מדי על זה שאחד כמו-הו נבחר. אני מודה שעניין ההתנקשות בחייו היה קצת לא צפוי, אפילו בשבי-לי, אבל כאן יש לי הסבר: זה לא היה משהו שתלוי ברגן עצמו. ועכשיו לעניין בלי הורוסקופים, בלי כף יד ובלי קפה, אני מתכבד בזה לחזות שממשלת רגן תיראה עוד מעט כמו בדיחה די עלובה אפילו לעומת ממשלת בניו. ומאפה אני יודע את זה? פשוט מאוד. ממה שקרה לממשלת בניו. גם ממשלת בניו היתה פעם ממשלה שעוד-לא-היתה-לנו-כמותה. השיבות היו קצרות ולא עישנו בהן. לא היו הדי-למות, וראש-הממשלה שלט ביד ברזל. היו הכרזות תקיפות על „הרבה אלונים מורה“, על „נצח ישראל“ ודברים מהסוג הזה. ראש-הממשלה היה אמנם איש לא-צעיר ולא-בריא, אבל לעומת זאת יהודי תקיף וגא, ובטוח בעצמו, בדיוק כמו שרגן הוא אמריקאי תקיף וגא, ובטוח בעצמו.

ואג, לפתע, כשהכל נראה כליכך יפה, מתחילה המציאות להשתולל. התיזות של מילטון פרידמן, למשל, נראות יפה מאוד על הנייר. קיצוץ בתקציבי הרווחה נראה מרשים מאוד כשרואים את הספרות השחורות והקטנות. אבל במציאות תל-מידי בית-ספר בבולטימור מוחאים כפיים כשהם שומעים שמישהו ירה להם בנשיא. גם מזיונות-חוץ תקיפה נראית יפה מאוד על הנייר. היא גם נשמעת יפה מאוד בנאומים. אבל במציאות תוכל אר-צות-הברית הענקית רק לציין כאשר יפ-לשו הסובייטים לפולין, וכשכל העם יראה איך סגן-הנשיא בוש ושרי-החוץ הייג הולכים מכות על הזכות להחזיק במקורפון כדי לציין, יהיה צחוק גדול.

ג'ון הינקליי הגשים חלום אמריקאי גדול. מי שמבקש למצוא את האשם מחוץ לעולם הבדים ומחוץ לפרויד, יכול למצוא את האשם בחלום האמריקאי עצמו. ג'ון הינקליי הוא לבן פרוטסטנ-טי אנגלו סכטי. הוא גם בנו של מיל-יונר. הוא אינו יכול לטפס אל הפיסגה משום שהוא נמצא בפיסגה. הדרך הסל-לה לפניו מוליכה אל מועצת-המנהלים של חברת-נפט. כדי להגיע לשם הוא אינו צריך לרכב על סוסו בקניונים של קולורדו. הוא אינו צריך לירות באינדיאנים הרשעים. הוא אינו צריך להילחם ונשק בידו, כדי להגן על חלקת אלוהים הגדולה שלו. כדי להגיע למו-עצת-המנהלים הוא צריך רק להיות ילד-טוב-קולורדו.

וזאת בדיוק הבעייה. בכל הסרטים שראה ג'ון הינקליי הצעיר, בכל הספ-רים שקרא, בכל הסיפורים היפים ששמע, כובש הגיבור בכוח את דרכו אל הפיס-גה. הוא נאבק נגד הרשעים וחיי עומי-דים לו מנגד. מכל הסרטים, הסיפורים והספרים מבין הינקליי שאו שאתה גי-בור, ואז אתה אמריקאי אמיתי, או שאתה לא-גיבור, ואז אינך אמריקאי אמיתי.

וכך, כאשר מתאהב ג'ון הינקליי בגי-די פוסטר — ואל תשאלו אותי איך מתאהבים במישהי שרואים בסרטים — הוא יודע שאת הדרך אל הגבורה, אל התהילה ואל האשה אשר אהב עושים עם אקדח ביד. זאת המסקנה שהוא מסיק מ„האיש שירה בליברטי ואלאנס“, מ„הבאלאדה לקאט באלו“, מסיפורי זיון גארי ומן הסיפורים על דוק הולדייני.

ואם כבר יש אקדח ביד, אז למה לא ללכת על כל הקופה? בסיפור האמ-ריקאי כל הקופה הוא ראש השבט האינדיאני, השריף המושחת של העי-רה, או בעל הקרקעות העשיר המנשל את החוואים הקטנים והמסכנים. הגיבור בסיפור האמריקאי הזה מחסל את ה-רשע בשליפה אחת מוצלחת, אחרי שכל-שלו כל הניסיונות לחסום את דרכו אל הפיסגה. ג'ון הינקליי לא חי בסיפור, אלא במציאות האמריקאית. במציאות הזאת כל הקופה הוא הנשיא. בסיפור, רים, מי שמחסל בשליפה את השריף המושחת יורש את מקומו. במציאות, זאת ילמד ג'ון הינקליי, הוא הולך לבית-סוהר.

בטוח שיש ריום המון צעירים באמ-ריקה שכוועים על ג'ון הינקליי רק בגלל סיבה אחת: שהוא לא נתן לנשיא הזדמנות הוגנת. הוא לא אמר לו: „שלוף!“

אהבה. אולי יהיה איש צעיר אחד ש-ילך לקנות אקדחים. טעות נוראה היא להטיל את האש-מה בסרט. כשירה השחקן השקספירי בות' בנשיא לינקולן עדיין לא היו סר-טים.

מי שרוצה לחפש את האשם מחוץ לג'ון הינקליי, יכול ללכת, למשל, אל פרויד. כן, אל זיגמונד פרויד הזקן. ננסה-נא להיכנס לעורו של ג'ון הינ-קליי, ולהבין את פשר החלומות שלו. ג'ון הינקליי חוזה בסרט ורואה כיצד מתאהב רוברט דה-נירו באשה צעירה, בלונדית ויפה, שנראית בדיוק כמו שכל אמריקאי צעיר היה רוצה שתיראה אמו או אשתו. ככה בדיוק, כמו שנראית סיביל שפרד. מה עושה דה-נירו כשהוא מבין שלא יוכל לזכות באשתו-אמו? הוא לא יורה במחור הצעיר שלה. המ-חור הצעיר הוא רק אחד מאחיו. הוא רוצה לירות באיש שסיביל שפרד מע-יציאה. באיש שהיא עובדת למענו. באיש שייצג את הסמכות והכוח במיטפתה האמריקאית הגדולה — במועמד.

סרט שיתאר את הינקליי יורה בנשיא. בתחילת הסרט יישב הינקליי באולם השוץ וייתוה בסרט „נהג מונית“ וית-אהב בשחקנית הסכסית ג'ודי פוסטר. יראו אותו יושב וחווה בסרט שוב ושוב ושוב. אחר-כך יראו אותו מפתח את גופו ומתאמן בירי באקדח, כפי שעשה רוברט דה-נירו בסרט. יראו אותו אחר-כך חוזה בטלוויזיה בבחירתו של הנשיא רונלד רגן. ואחר-כך יראו אותו יושב באולם השוץ וחווה בסרט „הרוצחים“, שבו משחק רונלד רגן את תפקיד האיש הרע.

השחקן שיגלם בסרט הזה את ג'ון הינקליי ידמה לו מאוד. השחקנית ש-

והיו בבית-הספר של המיטטר הזה. אם יודו הרוסים שזהו מרד אמיתי נגד ה-מיטטר, הם מודים שהחינוך שנתנו היה דפוק, ושהמיטטר שהצמיחו בפולין היה נזופת. זה קשה.

אבל הרוסים לא יכולים לומר שזה הכל עבודה של פרובוקטורים מערביים. איזה מין חינוך קומוניסטי קיבלו הפו-עלים הפולנים והאיכרים הפולנים ו-האינטלקטואלים הפולנים, אם כמה פרובוקטורים מערביים מצליחים לשוב להם את הראש ולהסית אותם נגד המיטטר? גם הסיפור הזה לא הולך. זו דילמה תיאורטית קשה. אני לא מקנא ברוסים. אני לא מקנא גם בפולנים. כשלאמפריה יש דילמה תיאורטית, הכי קל זה לדרוס אותה בטנקים.

לרוסים יש בעייה

לרוסים יש בעייה עם הפולנים, ולא צריך להיות מומחה גדול בדיאלקטיקה בשביל להבין אותה. הרוסים אינם יכולים להודות שמה שקורה בפולין זהו מרד אמיתי של העם נגד המיטטר, שהם קוראים לו „קומוניסטי“. בפולין יש מיטטר מהסוג הזה כבר שלושים וחמש שנה. מאשנים שמנהיגים את המרד הפולני היו בן-